

Trả Nợ

Can và Trường là hai người bạn thân, họ thân thiết đến độ coi nhau như anh em ruột, có chuyện gì cũng bàn bạc với nhau, từ những chuyện đời thường như làm ăn, mua bán, thậm chí cả đến những chuyện bí mật rất hệ trọng trong gia đình họ cũng đem ra để cùng nhau tâm sự và chia sẻ. Hai người đàn ông thân với nhau đến vậy, nhưng hai bà vợ của Can và Trường thì lại khác hẳn, họ chẳng bao giờ đồng ý được với nhau về bất cứ chuyện gì, và thường ngầm ngầm phản đối hai ông chồng về chuyện quá thân với nhau đến độ không biết có những ưu tiên khác, tuy bất thành văn nhưng vẫn quan trọng và hơn hết mọi chuyện, đó là... vợ con.

Họ thân nhau từ thời tiểu học, lên trung học, rồi cả hai đều rớt tú tài, rủ nhau đi lính, ra trường lại cùng chung đơn vị, rồi ngày tan hàng cả hai không hẹn mà lại gặp trên cùng một chiếc ghe tị nạn. Đến đảo, Can quen được một nàng tên Lan, vì chờ đi định cư hơi lâu nên chàng lỡ trớn tặng cho nàng cái bầu bắt đắc dĩ, thế là cả hai phải ghép form thành vợ chồng và được Úc nhận. Trường thì số phận đen đui hơn, chàng phải ở lại đảo thêm bảy tháng nữa rồi mới được lên đường nhờ giấy tờ bảo lãnh của vợ chồng Can.

Thời ấy bộ di trú có một chính sách thu nhận tị nạn rất lạ đời. Đầu tiên họ ào ạt nhận những người trưởng thành, có sức khỏe, để đáp ứng nhu cầu thiếu hụt nhân công tại các hãng xưởng. Lớp thanh niên độc thân này đến Úc, không có đàn bà con gái làm chỗ “nuơng tựa” nên sinh ra quậy bạo, khiến phái đoàn Úc ở các đảo lại phải xoay chiều để quân bình lực lượng, bằng cách thu nhận ưu tiên toàn phái nữ độc thân. Tưởng thế là êm, nhưng cuối cùng họ mới nghiệm ra một điều, giữa cảnh hoang mang và bơ vơ nơi xứ lạ, chỉ những người có gia đình là dễ dàng và mau chóng ổn định hơn cả, thế là họ lại quay sang chỉ nhận những ông bà “ván đã đóng thuyền” cho tiện việc sổ sách.

Trường đến Úc vào giai đoạn đó, và việc chàng muốn kiếm một người đàn bà để “nâng khăn sửa túi” không phải là chuyện dễ. Các cô thời ấy, đến được Úc còn quá nhiều chuyện phải lo như học sinh ngữ, tìm chỗ ở, kiếm việc làm và tom góp tài vật để giúp đỡ những người thân còn ở lại... nên rất dỗi thờ ơ trước cảnh săn đón của những người đồng cảnh ngộ. Vì thế có lắm cô sau này mắc bệnh “vênh”, đến lúc thành tật tốn bộn tiền mà sửa sang lại cũng không được và đành phải chịu cảnh “nghiêng nghiêng” cái đầu trông không ra làm sao cả.

Trường được cái may đến Úc đã có vợ chồng Can đi trước, nên chàng hội nhập rất mau, chỉ hai tháng sau chàng đã có bằng lái, và khi tìm ra việc chàng đã mua ngay một chiếc xe hơi trả góp trị giá ba ngàn đồng. Thời ấy tiền Úc còn cao giá lắm, một đồng Úc ăn hơn cả đồng Mỹ, việc làm thì dễ kiếm nhưng lương tuần lãnh chưa tới hai trăm đô. Lý do chàng mua xe là để khỏi phải đón xe lửa đến sở làm, nhưng thực tế là dùng để “cua đào”, kiếm người sưởi ấm trong các mùa đông giá lạnh, cũng như để quên đi kiếp di tản buồn.

Cái quyết định tưởng rằng đại đột ấy của Trường, ai ngờ lại gặt hái được sự thành công quá mức, chỉ vài lần lái xe lượn quanh trong các trại tạm cư, chàng đã vớ được ngay một em khá sạch nước cần, vừa chân ướt chân ráo đến Úc, tuy trong túi chưa đồng xèng nào nhưng lại có tính ham vui rất mực, như để bù trừ lại những ngày cơ cực mà nàng đã phải cắn răng chịu đựng.

Hôm ấy, Trường gặp nàng đang đứng “bơ vơ” cạnh một trạm điện thoại công cộng trong hostel, chàng mừng quá, dùng xe bước xuống hỏi:

-Tôi có thể giúp gì cho chị được không?

Cô gái một tay cầm ống nói, tay kia cầm tờ giấy dơ lên với thất vọng:

-Em muốn quay cho số điện thoại này mà quay hoài không được!

Trường tiến tới sát cạnh cô gái, nhìn vào dây số ở tờ giấy rồi từ tốn giải thích:

-Đây là số điện thoại ở Melbourne, thuộc tiểu bang khác, chị phải quay thêm số 03, bây giờ muốn gọi lại chị phải bỏ thêm tiền, vì số tiền lúc nãy chị bỏ vô quay lộn số đã bị nó “nuốt” mất rồi!

Nói xong, Trường đưa cả hai tay xuống hai túi quần lục tìm bạc cắc, rồi lục tới túi áo, chàng cố ý rút ra cả đồng bạc giấy mà tờ giá trị nhất là năm chục được bọc ở ngoài, rồi lắc đầu:

-Tiếc quá, tôi chẳng còn đồng kẽm nào. Hay là chị lên xe tôi chở ra cái căng-tin ở đầu ngõ, chỗ ấy cũng có máy điện thoại, và họ có thể đổi tiền lẻ cho mình.

Thấy Trường ăn mặc lịch sự, gọn gàng, lại còn có xe, có tiền rủng rinh trong túi, đây là một sự bảo đảm

hơn hẳn những chàng thanh niên tị nạn “trên răng dưới dế” khác, nên cô gái không chút e dè và nhận lời ngay. Vừa bước vào trong xe, Trường đã nhào người ngay sang bên trái để nắm lấy cái dây cài an toàn cho nàng, nhờ thế chàng ngửi được mùi hương thơm quyến rũ toát ra từ thân thể của người con gái vừa qua thời khốn khổ ở một trại tị nạn nào đó, chàng cũng chất ngất đắm mê khi được lướt mắt vào phần ngực căng phồng qua lớp áo mỏng, hình ảnh ấy đã gây cho chàng sự ham muốn và kích thích tột độ, bởi đã quá lâu mà chàng chưa được gần gũi hơi hám đàn bà.

Sau hơn một tuần đưa đón, Trường đưa nàng về ra mắt vợ chồng Can. Thấy nàng đi đứng se sua, màu mè, ưa thụ hưởng, lại có vẻ thích chuyện ăn không ngồi rồi, nên cả hai tuy không đồng ý lắm về người đàn bà mà Trường đã chọn, nhưng “kén cá chọn canh” vào lúc này thì quả là người không mấy thức thời, nên vợ chồng Can phải buộc lòng mà vun vào cho bạn, bằng cách “hoan nghênh” việc Trường mang Thủy về chung sống trong cùng một mái nhà. Thủy vượt biên có một mình, lúc ở trại đã có vài cuộc tình giai đoạn, đến từ những chàng cảm cảnh thân gái đơn côi nên đã ra tay hào hiệp sớm đón chiều đưa. Đáng lẽ các cuộc tình lợi dụng nhau ấy vẫn còn tiếp diễn, nhưng nó đã sớm bị đánh đoạn vì Thủy được phái đoàn Úc nhận cho định cư trong thời gian nhanh nhất. Tính ra từ khi đặt chân lên đảo, Thủy chỉ có hơn sáu mươi ngày hoa mộng để rồi phải rời trại tị nạn trong sục sùi nước mắt của người đi kẻ ở. Đến Úc, dù chưa gội sạch hết bụi trần, Thủy lại được sẵn đón nồng nhiệt hơn bất cứ lúc nào, nhiều khi căn phòng nhỏ trong hostel của nàng một lúc phải mở cửa đón tới hai ba chàng mang quà đến thăm! Cuối cùng Thủy quyết định dùng gót giang hồ bằng cách chọn Trường, dù chàng lớn hơn nàng đến gần một con giáp, nhưng lại là người đã sớm có đầy đủ tiện nghi vật chất và điều quan trọng hơn cả là biết chiều chuộng nàng đến nơi đến chốn.

Hai bên vì không có ai là thân nhân, nên Thủy nói với Trường là không cần phải lập hôn thú vội, để Thủy còn được hưởng đầy đủ các phương tiện trợ cấp của chính phủ dành cho người độc thân. Vợ chồng Can cảm nhận ngay được sự bất ổn trong vấn đề này, nên đem chuyện ấy ra nói với Trường:

-Mày phải làm hôn thú với con Thủy ngay, kéo có ngày “sôi hồng bông không”! Nó cứ giữ tình trạng “sinh gồ” ấy thì còn khối thằng theo đuổi, với lại tiền mày làm ra nó xài chung, còn tiền của nó thì nó xài riêng, như thế thì không “fair” chút nào!

Lan, vợ Can đang vạch vù cho con bú, nhưng vẫn không quên dè bịu:

-Tôi thấy cô ấy lúc này có vẻ chung diện một cách khác thường, mấy lần tôi ở trong nhà “vô tình” nhìn ra thấy có người đưa cô ấy đi học về, xem ra có vẻ thân mật lắm! Anh liệu chừng đấy, vợ chồng tôi thấy cô ấy không mấy thành thật và đơn giản như anh nghĩ đâu!

Trường thấy cũng có lý, khi một mình vẫn phải trả đủ các thứ tiền như tiền xe, tiền xăng, tiền ăn ở của hai người, tiền mua sắm các dụng cụ... Còn Thủy thì tận dụng hết số tiền nàng có để gửi về đều đặn cho gia đình ở Việt Nam. Vì yêu, Trường chấp nhận hết mọi chuyện, kể cả chuyện phải làm nơ các lá thư xin quà cáp của gia đình chàng, nhưng nay nghe vợ chồng Can lý giải, Trường nghe lòng dạ xốn xang và mạnh miệng hứa:

-Được rồi! Nghe lời hai vợ chồng mày, tao sẽ đặt thẳng vấn đề đó với Thủy!

Nhưng rồi vợ chồng Can chẳng bao giờ thấy Trường lập lại vấn đề ấy, đã thế chỉ một thời gian ngắn sau Trường và Thủy đã xin dọn ra thuê nhà riêng. Can nghĩ, chắc Thủy đã nắm gáy được thằng bạn đại gái của họ, và buộc Trường phải dọn ra để khỏi phải đối diện với “lời ra tiếng vào” của cặp vợ chồng “già” khó tính! Nghĩ vậy, nhưng vợ chồng Can vẫn vui vẻ mua tặng những thứ còn thiếu trong nhà bếp, lại còn bỏ ra nguyên hai ngày cuối tuần để công lưng dọn nhà cho Trường.

Thời gian cứ thế trôi, hai gia đình vẫn thường xuyên qua lại thăm viếng nhau, và hay tổ chức ăn uống chung khi đến dịp lễ tết, hoặc sinh nhật. Cho đến khi vợ Trường có bầu và hạ sinh một đứa con gái kháu khỉnh, thì vợ chồng Can mới thực sự hết lo lắng về chuyện “giữa đường đứt gánh” của bạn. Lan đã có lần nói với chồng:

-Bà Thủy có vẻ lẳng mạn lắm, hai vợ chồng lại làm việc trái ngược giờ giấc, chồng ca sáng, vợ ca tối, chẳng biết chuyện vợ chồng nhà ấy có bền không?

Can trấn an:

-Cô ấy trông vậy nhưng khôn lanh đáo để, dễ ai mà dụ được cô ấy bỏ chồng!

Lan không tin vào lý luận ấy của Can, vì nàng biết tâm địa đàn bà hơn ai hết vì nàng cũng cùng thân phận. Trường chơn chất quá, lúc nào cũng tham công tiếc việc, sở gọi làm thêm thứ bảy lẫn chủ nhật chàng không bao giờ từ chối, trong khi Thủy vợ Trường dù làm ca đêm nhưng ban ngày và hai ngày cuối tuần vẫn trang điểm để rời khỏi nhà một mình, đi đâu, đến đâu không ai rõ. Đã thế, Lan còn thấy trong hăng may của nàng, chuyện quấy nhiễu tình dục lúc nào cũng có thể xảy ra, huống hồ gì Thủy lại làm

việc ban đêm giữa một đám đàn ông luôn rình mò tán tỉnh, mà Thủy lại là người có tính lả lơi, ưa chuyện. Một thời gian sau nữa, khi đứa con gái đầu lòng đủ tuổi đến trường, vợ Trường hồi chồng tìm mua nhà vì ngại giá nhà mỗi lúc một tăng, sợ sau này không cách gì mua nổi. Trường đem chuyện này bàn với Can: -Thủy nó muốn tao đứng tên mượn nợ mua nhà, tao cũng đồng ý nhưng tìm đâu ra một khoản tiền lớn ngay lúc này để deposit? Nó tưởng tao còn tiền trong sổ, nhưng mày biết đấy chuyện gì tao cũng phải chi, làm gì có tới mấy chục ngàn như nó tưởng!

Can ái ngại:

-Tao biết tính vợ mày, giải thích về chuyện tiền bạc rất khó, bây giờ nó lấy lý do con cần có nhà gần trường học để dễ đưa đón, đỡ mất thì giờ, thì mày khó mà từ chối. Nếu mày nói không thì tao sợ sẽ xảy ra cảnh cãi vã, giận hờn, làm ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình! Thôi thì thế này, vợ chồng tao dù con đã lớn nhưng lại chưa muốn mua nhà, vậy để tao bàn với Lan lấy số tiền gửi trong băng cho mày mượn để đặt cọc, rồi khi nào vợ chồng tao cần thì mày trả lại cũng được.

Trường rung rung nước mắt xúc động, chàng chưa bao giờ thấy tình bạn giữa chàng và Can lại quý hóa đến thế. Nếu mua được nhà, Thủy chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích, và mái ấm của chàng sẽ thêm phần bền vững, vì dạo này Trường cũng đã nghe Lan nói xa nói gần về việc thấy Thủy ngồi chung xe với một người đàn ông lạ, trong lúc Trường đang ở sở làm.

Sự việc diễn tiến êm ả, vợ chồng Can rút hết tiền để dành trong sổ băng ra cho Trường mượn bốn chục ngàn để đặt cọc mua căn nhà trị giá hơn hai trăm ngàn, phần vợ chồng Trường chỉ phải gom góp số tiền để trả văn phòng luật sư và thuế con niêm. Ngày dọn vào nhà, Trường “tung bừng khai trương” nhà mới bằng một bữa cơm thân mật để đãi vợ chồng Can và mấy người bạn chung sở. Nhìn thấy niềm vui và hạnh phúc của Trường, vợ chồng Can hài lòng lắm, vì ít gì họ cũng đã làm được một việc thiện.

Đến lúc vợ chồng Can muốn lấy lại số tiền đã cho mượn, thì lại là lúc Trường mất việc, đã vậy còn được bác sĩ phát giác ra đang mắc bệnh nan y. Nhìn bạn sầu khổ và gầy đét trên giường bệnh, vợ chồng Can cảm cảnh mà chẳng dám mở miệng nói chuyện đòi tiền, sợ bạn vì lo âu mà ảnh hưởng đến việc điều trị. Trường lên bàn mổ tới mấy lần, sống thêm mấy năm tưởng đã thoát, ai ngờ một ngày kia được vợ cấp tốc chở vào nhà thương vì thấy Trường ôm bụng lặn lội kêu gào đau đớn giữa đêm khuya. Hai ngày sau mới được báo tin, vợ chồng Can tức tốc phóng vào bệnh viện, vì họ biết căn bệnh ung thư của Trường đã vào giai đoạn cuối, và bác sĩ đã cho Thủy biết thời điểm mà Trường sẽ ra đi. Trên giường bệnh, Trường mặt mày nhẩn náy, mắt lơ lơ và miệng thều thào những lời mà Thủy bảo là nghe không rõ, nhưng vợ chồng Can hiểu được là Trường đang muốn nhắc đến món nợ bốn chục ngàn chưa trả. Thực sự trong lòng Can cũng muốn Trường nói được một câu rành rọt để Thủy biết được món nợ để lỡ Trường có mệnh hệ nào thì cũng có người trả thay. Dầu muốn thế, nhưng khi nhìn thấy bạn nhệ nhạo với nước nhớt rãi chảy ra hai bên mép thì Can lại không nỡ lòng muốn Trường phải gắng sức để trỗi lại trong lúc sức khỏe đã quá cạn kiệt! Vì thế Can ngồi sát trên giường bệnh, lấy khăn lau nước miếng cho bạn rồi nhẹ nhàng an ủi:

-Mày đừng lo nghĩ bất cứ chuyện gì trong lúc này, hãy an tâm nghỉ ngơi, và mọi người sẽ cầu nguyện cho mày qua cơn bệnh tật và đau đớn này...

Nói thế, nhưng Can biết giờ ra đi của Trường đã điểm, và đúng như vậy chỉ vài tiếng sau Trường đã nấc lên lần cuối rồi nhắm mắt xuôi tay trước sự thương tiếc vô bờ bến của vợ chồng Can, trong khi Thủy cặp mắt ráo hoảnh, coi chuyện chồng chết là chuyện đương nhiên và chẳng tỏ vẻ luyến tiếc gì. Không thấy đứa con gái mà Trường rất yêu thương bên giường bệnh, Can hỏi:

-Cháu Thủy Tiên đâu? Sao chị không cho nó đến nhìn mặt bố nó lần cuối?

Thủy thần nhiên:

-Nó mới mười mấy tuổi đầu, tôi không muốn nó bị ám ảnh bởi những hình ảnh đau đớn và khổ sở của bố nó trước khi chết! Trong đám ma, tôi cũng sẽ đem gửi nó ở nhà người quen, nó cơ thể yếu đuối, bệnh hoạn, nên tôi sợ nó không chịu nổi mùi tử khí và nhang khói.

Vợ chồng Can rất đổi bất mãn, nhưng biết cũng chẳng có cách gì thay đổi được những điều mà Thủy đã định, nên đành gạt lệ ra về.

Nếu không có đám bạn cả trăm người trong sở hùn tiền phúng điếu, xác Trường chút xíu đã bị Thủy đem đi thiêu, là điều mà Thủy nói rằng đó là ý muốn của Trường, nhưng đã bị vợ chồng Can lớn tiếng phản đối, vì chính họ đã có lần nghe Trường nói rất sợ cảnh hỏa thiêu! Đã thế, Thủy còn hạn chế tối đa mọi chuyện diễn ra trong tang lễ, đến độ quan chỉ một ngày tại tang nghi quán rồi đưa quan tài ra nghĩa địa ngay sáng hôm sau. Thấy bạn chết lạnh lẽo khói nhang, Can phải tự mời một vị Đại Đức và Ban Hộ Niệm tại một ngôi chùa gần nhà để đến nhà quan làm lễ nhập quan, với hy vọng hương hồn của bạn mình sớm được siêu thăng miền lạc cảnh, sau khi đã rũ bỏ được biết bao điều tục lụy ở cõi đời.

Chỉ một ngày sau khi Trường đã nằm sâu dưới ba thước đất, nhà Can đã nổi cơn sóng gió vì Lan và thằng con trai mà chàng đã lỡ đại tạo ra nó từ khi còn ở đảo, đã đứng về cùng một phe để lên tiếng đòi Can phải đến nhà Thủy để đòi nợ. Lan hùng hổ nói:

-Con anh đã lớn, nó sắp vào đại học, nó cần có chỗ ở gần trường chứ không thể ở mãi chốn “khỉ ho cò gáy” này. Anh phải đến nhà bà Thủy nói ngay cho bà ấy biết, kéo “để lâu cứt trâu hóa bùn”, lúc ấy có mà kêu trời cũng không lấy lại được đâu!

Can vẫn còn đau buồn vì sự ra đi đột ngột của bạn, nên nhùng nhằng:

-Chuyện đâu còn đó, để thư thả thêm vài ngày nữa đã sao! Chồng người ta mới chết mà mình “cạn tàu ráo máng” như vậy, e không tiện!

Tưởng vợ sẽ đồng ý, Can không ngờ Lan lại có ý nghi ngờ về lòng tốt của chồng:

-Tại sao anh không đến đòi? Hay là Trường đã trả số tiền mượn rồi mà anh để đâu? Hay là anh thương cảnh “mẹ góa con côi” của con Thủy mà không nỡ đòi, để rồi tính chuyện mờ ám à?

Can cúi tiết vì câu nói hằn lác của vợ, chàng đứng lên chụp chùm chìa khóa xe để trên kệ sách, rồi lên xe lái chạy vòng vòng cho vơi đi nỗi buồn đang chất chứa.

Sau mấy ngày liên gọi điện thoại hoài mà không thấy Thủy nhắc máy, cả hai vợ chồng Can đành bỏ ra một ngày để ngồi ngoài xe đợi trước cửa nhà Thủy. Trời không phụ lòng, mới chờ được có mấy tiếng đã thấy Thủy lái chiếc BMW bóng loáng đậu vào garage. Vợ chồng Can vội vàng phóng đến với niềm hy vọng tràn trề vì một người bạn làm ở công ty bảo hiểm AMP vừa cho biết Thủy mới lãnh được món tiền bảo hiểm nhân mạng của Trường lên đến gần một trăm ngàn. Thủy miễn cưỡng mời hai người vào nhà, rồi lạnh lùng từ khước:

-Nói thật với anh chị, lúc nhà tôi còn sống tôi chẳng bao giờ nghe anh ấy nói về chuyện mượn tiền mượn bạc gì của anh chị. Vì vậy tôi thấy tôi chẳng có lý do gì để phải trả về món nợ mà tôi không biết. Nói để anh chị hay, anh Trường chết đi còn để lại hai món nợ khác từ chị Bạch và anh Hoàng, nhưng có “đi ngôn” lại nên tôi sẵn sàng trả khi lãnh được tiền bảo hiểm nhân thọ...

Vợ Can bực mình, vung tay quát tháo:

-Tôi biết chị muốn giựt nợ, không muốn trả lại bốn chục ngàn mà vợ chồng tôi cho anh chị mượn lúc mua nhà! Chị thật là người vong ân bội nghĩa, số tiền ấy bây giờ có đáng là bao, trong khi căn nhà của chị đã lên giá gần gấp đôi, đáng lẽ chị phải trả lại tụi tôi năm sáu chục ngàn mới phải, đằng này chị lại còn tính chuyện phủ tay. Tôi nói cho chị biết, chị làm gì thì làm nhưng cũng phải nghĩ đến chuyện dành lại chút ít phúc đức cho con cái chứ!

Thủy nhún vai, phân bua:

-Tôi đã nói là anh Trường trước khi chết không hề nói gì với tôi về số tiền đã mượn của anh chị! Tại sao anh chị lại đến đây đòi? Tại sao?

Can lắc đầu chán nản:

-Tôi hỏi chị, tại sao đến hai ngày sau khi Trường vào bệnh viện, và mãi cho đến khi Trường sắp chết, miệng á khẩu không còn nói được, chị mới báo tin cho vợ chồng tôi hay? Nếu Trường đã nói được với chị về hai món nợ kia, thì chắc chắn anh ấy cũng đã nói với chị về món nợ của vợ chồng tôi. Có phải Trường đã nói với chị về chuyện đó rồi mà chị giấu nhem đi?

Thủy đứng bật dậy, rời khỏi bộ ghế xa-lông da trị giá tám ngàn vừa mới mua vài ngày sau khi Trường qua đời, rồi phán một câu chí tử:

-Tôi nghĩ chuyện gì cũng phải có giấy tờ, hoặc ít nhất là cũng phải có cam kết bằng miệng và được người ngoài làm chứng. Đằng này anh chị chẳng có chứng cứ gì, tuy nhiên nếu anh chị không hài lòng thì mình cứ đưa nhau ra luật pháp để nhờ phân xử!

Vợ Can tức muốn ói máu, giận tím mặt, răng nghiến ken két, nhưng biết chẳng làm được gì Thủy nên phải nói lời vớt vát:

-Vi sự an nghỉ của anh Trường chồng chị, tôi xin chị nghĩ lại, vì ngày trước cũng vì muốn gia đình chị được đầm ấm nên vợ chồng tôi mới rút ruột ra để cho anh ấy mượn, nay cũng vì sự an ổn của gia đình tôi, tôi thật sự khẩn cầu chị cho xin lại số tiền ấy, vì tôi biết chị cũng chẳng túng thiếu gì, vì chị sắp lãnh được món tiền bảo hiểm cả trăm ngàn của anh ấy. Món tiền tuy không lớn với chị, nhưng đối với vợ chồng tôi rất quan trọng, vì nếu không mua được nhà lần này thì vợ chồng tôi chắc chẳng còn cơ hội nào khác!

Thủy lạnh lùng không nói thêm lời nào rồi quay lưng bước vào phòng trong, khiến vợ chồng Can lạng người đứng quanh quẩn ở phòng khách thêm một lúc rồi cũng đành phải kéo nhau ra về.

Từ sau buổi đi đòi nợ không thành, nhà Can lúc nào cũng lạnh tanh, cạn tiếng nói cười. Lan đi làm về đến nhà là đi thẳng vào phòng và đập cửa khóa kín, khiến Can phải ôm mền ra phòng khách, còn thằng con

traí mà Can đặt biết bao nhiêu hy vọng và cưng chiều nó hết mực, trước khi bỏ nhà đi “share” phòng với chúng bạn đã chửi thẳng vào mặt Can là đồ ngu dốt, nói láo và đại gái! Sững sờ vì cảnh nhà tan nát, Can buồn tình thường lang thang đây đó và quen dần với cảnh “cơm đường, cháo chợ”!

Hôm đó sau giờ tan sở, nghĩ đến bạn đang nằm cô quạnh ngoài nghĩa trang buồn, Can tấp vào tiệm rượu mua một thùng bia đã ướp lạnh, rồi lái xe đến thăm mộ Trường. Khu nghĩa địa này đối với Can không có gì xa lạ, vì từ hồi đến Úc tới giờ chàng đã hơn chục lần đến đây để đưa tiễn những người quen biết. Thế mà lần này, chàng loay hoay lái tới vòng lui mất mấy vòng mà cũng chưa tìm ra khu mộ bạn. Cuối cùng chàng đành phải nhờ đến văn phòng chỉ dẫn để nhờ tìm giúp.

Người thư ký văn phòng đang chuẩn bị khóa cửa ra về thì Can tiến vào nhờ tìm mộ Trường. Dù tỏ vẻ khó chịu vì đã hết giờ làm việc, nhưng người phụ nữ Úc tóc vàng nhưng hơi nặng kí này cũng tiến lại bàn giấy mở lại máy computer để dò tìm “địa chỉ” cho Can. Nhờ có đủ chi tiết về tên họ, năm sinh và ngày chôn cất, nên việc tìm kiếm đã trở nên mau lẹ, người thư ký đưa tay chỉ ra con đường trước mặt nói: -Ông lái xe đi hết con đường này rồi quẹo tay trái vào đường Memory, đi đến khoảng giữa của đường Memory nhìn bên tay phải ông sẽ thấy khu David C, rồi ông tìm ngôi mộ số 182,919, đó chính là mộ của người mà ông muốn tìm đó.

Can lấy bút ghi lại “địa chỉ” vừa được cho, rồi cúi gập người ngỏ lời cảm ơn đến người thư ký. Chưa leo được vào xe, chàng đã nghe bà ta nói với theo:

-Này ông! Đạo này trời mau tối lắm đó, đừng có ở lâu trong này kẻo bị lạc, không ai dẫn ông ra đâu!

Can giơ tay lên gạt đầu rồi chui vào trong xe, nổ máy và đi theo đúng hướng mà người đàn bà đã chỉ. Đến khi tìm được khu David, Can đã mừng thầm, nhưng chàng còn phải lái xe vào sâu thêm một quãng nữa, tới lô A và B thì mới thấy khu David C. Đây là khu “nhà nghèo”, mồ mả tuy ngay hàng thẳng lối nhưng việc xây cất không phải theo bất cứ quy định nào đã làm cho khu đất này trở thành hỗn độn, cao thấp, âm u. Vượt qua cả chục ngôi mộ vừa mới đắp khác còn ngổn ngang chất đống với các vòng hoa, Can mới tìm thấy mộ của Trường đã bị lún xuống một cách thảm hại mà không được ai bồi đắp, và trên mặt mộ cong queo những cọng cỏ không thể sống nổi vì nắng gắt!

Đứng trước miếng đất không một chân nhang, Can bỗng rung rung nước mắt, chàng cảm cảnh cho số phận của Trường lẫn của chàng, hai thằng bạn thân nỗi khổ thế mà giờ đây đã âm dương cách biệt. Buồn quá, Can ra mở cốp xe, lôi thùng bia đến đặt trên mộ bạn, rồi than thở:

-Mày chết là yên thân rồi, chỉ còn tao là khổ thôi! Chỉ tức cái con vợ mày, ngày xưa tao đã muốn cắn mà thấy mày yêu nó quá nên tao không nỡ! Bây giờ tao thấy hối hận quá... để cho mày lạnh lẽo, đói khát như cô hồn các đảng...

Rút gói thuốc lá trong túi, Can bật lửa mời từng điếu rồi đem cắm hết lên đầu mộ:

-Tao quên không mua nhang để đốt cho mày, thôi thì mày gửi khói thuốc này tạm vậy...

Nhìn khói thuốc quện bay là đà trên mộ bạn, Can có vẻ hài lòng vì nhớ Trường khi xưa cũng là tay ghiền nặng trong đơn vị, một ngày có thể hút hết ba bốn bao Bastos xanh. Xoay nút một chai bia, Can ngửa cổ tu một hơi hết sạch rồi cười hà hà:

-Ờ Trường, hoàn cảnh của tao giống như cái câu gì đó... à nhớ ra rồi, “gió đưa cây cải về trời, rau răm ở lại chịu lời đắng cay”. Đắng cay cái con mẹ gì... cứ như tao với mày thì chẳng có chuyện gì quan trọng, cũng chỉ vì đàn bà, nó làm tao và mày lao đao khôn khổ... Nhiều khi tao nghĩ, giá mà không có hai đứa nó thì tao và mày chắc còn hạnh phúc hơn nhiều... hà hà ai cũng có số phận, nhưng số phận mày và tao sao mà khốn nạn thế, thê lương thế! Nó tệ bạc với tao chỉ vì mấy chục ngàn bạc, đã thế còn dạy cho thằng con thù ghét tao, nó làm vậy để làm gì chứ, chẳng thà nó cứ bỏ quách tao cho xong, để tao không phải mang tiếng phụ rẫy nó, chứ sống mãi kiểu này thì chẳng thà... chết như mày còn hơn...

Vừa tâm sự, Can vừa mở bia, thỉnh thoảng Can lại rưới bia xuống mặt mộ như để mời Trường cùng uống. Cứ thế, thùng bia cạn dần và màn đêm bắt đầu phủ ập xuống khu nghĩa trang rộng lớn. Tuy đã say, nhưng Can vẫn còn nhớ đến lời dặn của người đàn bà Úc, chàng chuệnh choạng bước ra xe, định nổ máy lái xe về, nhưng đầu chàng như có ai đem quay tròn như chong chóng, khiến chàng gục xuống tay lái và thiếp đi trong cơn mê ngủ.

Khi thấy lạnh Can giật mình thức giấc, nhìn quanh chỉ thấy lò mờ đám mồ mả nhấp nhô, cộng với tiếng gió rít từ xa vọng lại. Can co người run sợ khi nghe tiếng lá cây sào xạc như có người đi lại trong các lùm cây nghệt bóng tối. Chàng với tay đóng lại hết các chốt cửa trong xe, định nổ máy tìm đường ra khỏi nơi hoang vắng này, thì bỗng có giọng rất quen thuộc cất lên từ chiếc ghế bên cạnh:

-Mày có muốn lái xe về cũng không được vì cổng nghĩa địa đã khóa, với lại trời tối như mực thế này mày làm sao mà tìm đường ra được tới cổng?

Can rút cả hai chân lên ghế, ngồi bó gối, rồi kéo chiếc cổ áo lên cao khỏi đầu để khỏi phải nhìn thấy mọi cảnh vật chung quanh, chàng run run nói:

-Mày đó hờ Trường? Mày làm ơn đừng hiện ra, đừng làm tao sợ! Mày sống khôn thác thiêng, muốn gì thì nói, chứ đừng giữ tao ở lại trong cái nghĩa địa này...

Giọng nói ảm áp như kẻ sát bên tai Can:

-Chứ không phải mày đến đây để gặp tao sao? Biết mày sợ ma nên tao chỉ hiện ra một lần này thôi, và sau lần mày có muốn cũng sẽ không bao giờ được gặp tao nữa đâu mà lo...

Nghe lời trấn an của hồn ma, Can lấy lại bình tĩnh hỏi:

-Mày ra đi yên ổn chứ? Có điều gì muốn tao làm cho mày không?

Hồn ma của Trường cười nhẹ:

-Đương nhiên là tao hạnh phúc hơn vạn linh hồn khác rồi, vì tao là người hiền khi sống chẳng hại ai, chẳng làm phiền ai. Tao nói cho mày biết, ai cũng sợ chết nhưng điều đó chẳng có gì đáng tiếc, mà là thiên định cả thôi. Vì vậy khi hồn tao lìa khỏi xác, thấy vợ chồng mày cứ u sầu khóc lóc, tao muốn bảo mày cứ vui lên y như con Thủy vợ tao cho đỡ tổn sức khỏe mà không cách gì bảo được, vì qua được cõi trần hồn tao thanh thoi nhẹ nhàng và khoan khoái lắm, chẳng còn đau đớn vì bệnh tật, chẳng còn phải lo lắng về chuyện cơm áo, vợ con... Sở dĩ tao phải hiện ra là vì tao còn nợ mày mà chưa trả, rồi lại muốn giúp mày hoàn thành cái điều mà mày đang mong muốn...

Can cảm thấy ái ngại, vì thực sự chàng không phải đến thăm bạn để đòi nợ, mà chỉ để tâm sự những nghịch cảnh mà chàng đang gặp phải, chứ trong lòng chàng không tin người chết có thể trả được nợ cho người sống. Với lại chàng đã sẵn sàng chấp nhận bất cứ hành động “ngược đãi” nào của vợ con, vì trong lòng chàng lúc này đang bị ảnh hưởng nặng bởi kiếp sống thanh thân ở đời sau mà hồn ma đã miêu tả.

Nghĩ vậy, Can chép miệng:

-Tao không phải đến đây để đòi mày trả nợ, vì có rơi vào cảnh này tao mới thấy con Lan vợ tao thật tệ! Tao muốn nó bỏ tao cho cả hai đỡ khổ sở, vì đời nó còn dài và đời tao thì ra sao cũng được, nhưng vì thằng con nối dõi tông đường nên tao phải cắn răng chịu đựng. Mày thấy không, gần như nó muốn tống cổ tao ra khỏi nhà dù tao đã bao năm đối đãi với nó như bát nước đầy, đã thế nó còn nhồi nhét vào đầu con tao những ý tưởng căm thù bố, lại còn vu vạ cho tao là mê con Thủy vợ mày nên đã cho không món nợ...

Cả hai im lặng mất mấy giây, rồi tiếng Trường cất lên như phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya:

-Thôi thì thế này, tao sẽ làm cho mày những điều mày muốn, còn về phần tao, nhờ mày liên lạc với chị Bạch và anh Hoàng để trả giúp tao hai món nợ, vì vợ tao lãnh tiền bảo hiểm nhân mạng xong rồi mà cũng chẳng chịu trả...

Can như tỉnh trí, thu hết can đảm quay sang ghế bên cạnh để phân bua với hồn ma, nhưng chàng không trông thấy ai, ngoại trừ cái nệm ghế bị cong xuống như đang có người ngồi:

-Mày làm ơn hiểu cho tao, tao không đòi nợ mày, sẵn sàng xóa nợ để hồn mày thanh thản, nhưng còn chuyện mày nợ hai người kia, mày nợ bao nhiêu? Rồi tao đào đâu ra tiền để trả giùm cho mày đây?

Giọng hồn ma chột yếu dần và mong manh như sương khói:

-Đến giờ tao phải đi rồi, cảm ơn mày đã muốn xóa nợ cho tao. Mày cứ về nhớ lại các con số mà mày đã gặp trong khi đến thăm tao là đủ... thôi chào mày tao đi nhe...

Can định nói với theo vài điều nữa cho rõ ràng, nhưng không còn kịp, hồn ma của Trường đã vụt tan vào cõi hư vô nhanh như luồng gió thoảng, trong khi lác đác đây đó đã có những tiếng chim rúc rích trên các tàng cây cổ thụ...

Về đến nhà, Can lẩn tránh ra phòng khách ngủ một giấc dài cho lại sức. Đến khi thấy đói, chàng lồm cồm bò dậy đi ra sau bếp, gặp Lan đang đứng nấu mì. Muốn làm hòa, Can kể chuyện gặp hồn ma của Trường nơi nghĩa địa, tưởng rằng Lan sẽ không tin chuyện ma quái, ai ngờ Lan nghe xong quay người lại níu lấy áo Can rồi hỏi:

-Vậy anh đã nhớ ra các con số mà anh đã gặp trong ngày đến thăm mộ anh Trường chưa?

Can tính lắc đầu, nhưng lại sợ Lan nổi cơn tam bành vì nghĩ chàng bịa chuyện, nên chàng vò đầu bứt tóc:

-Anh nghĩ chưa ra, chắc phải đi tắm một cái cho khỏe, rồi kiếm cái gì ăn cho ấm bụng... thì may ra...

Nói xong Can bỏ vào phòng tắm. Chưa tắm xong đã thấy cánh tay Lan mở cửa đưa vào cho chàng cái khăn tắm và bộ quần áo ngủ. Đến khi bước ra đằng sau bếp, chàng đã thấy trên bàn để sẵn một tô mì có thịt tái lẫn hai trái trứng trắng nằm bên trên vẫn còn đang nghi ngút khói.

Chưa buông đũa Can đã thấy Lan đứng bên cạnh ghế, đặt tay lên vai chàng, nhẹ nhàng hỏi:

-Anh đã nhớ ra chưa?

Thực tình Can chưa nhớ ra thật, vì trong ngày ấy từ sở đến nghĩa địa, chàng đã gặp nhiều con số như bảng số chiếc xe cứ chạy cản mũi trước đầu xe chàng, số địa chỉ đề to tổ chàng ở cổng nghĩa trang, số con đường mà chàng vòng đi vòng lại để tìm mộ bạn, số lon bia và số điều thuốc lá mà chàng đã uống và đốt cho Trường... Cuối cùng Can vỗ đầu mừng rỡ reo lên:

-A anh nhớ ra rồi! Đó là số mộ của anh Trường mà người thư ký ở văn phòng chỉ dẫn trong nghĩa địa đã cho anh.

Nói xong Trường đứng bật dậy đi vào phòng tắm để lục trong bộ quần áo dơ để tìm mảnh giấy mà chàng đã ghi lại: “Khu David C, ngôi mộ số 182,919”. Đưa mảnh giấy này cho Lan, Can hỏi:

-Em có rành đánh số lô-tô không?

-Rành chứ! nhưng sao anh Trường chỉ cho có năm số?

-Đâu đưa anh coi! Rõ ràng đủ sáu số đây mà!

Cả hai cúi đầu xuống mảnh giấy, quả thật có 6 con số, nhưng có tới hai con số 1 và hai con số 9. Lan bàn với Can:

-Mình sẽ đánh các số 1, 8, 2, 9, và 19. Còn số thứ sáu thì chắc là lấy số 19 rồi cộng lại là số 10, như thế là đủ 6 con rồi.

Can cảm thấy không chắc ăn, chàng nói:

-Hay là Trường còn cho một con số nào khác mà anh nghĩ chưa ra?

Lan cầm lấy tờ giấy ghi các con số rồi bảo:

-Anh thay quần áo chờ em ra ngay sạp báo để đánh liền đi, vì tối nay lô-tô xổ rồi đó!

Mua xong đúng như dây số đã ghi, Lan chở Can về nhà, dúm tấm vé số vào tay chồng rồi bảo:

-Anh giữ lấy tối nay mà dò. Em phải đến đón con, nó đang ở nhà mấy đứa bạn, nó gọi lâu rồi mà chút xíu nữa em quên!

Tối hôm đó, Can một mình cầm tấm vé số hồi hộp theo dõi màn quay số được trực tiếp trên truyền hình. Cứ mỗi khi một trái cầu rơi khỏi lồng quay là tim chàng như đau thót lại vì mừng rỡ. Năm số đầu đầu ra đúng như chàng mong đợi, và đến vòng quay thứ sáu thì chàng bật người ra ú ớ vì nó không ra số 10 như trên vé số mà chàng đã mua, mà lại ra số 39, là số cộng lại của tất cả 5 con số đã ra là 1, 8, 2, 9, 19. Và khi xổ thêm hai số phụ, con số 10 mà Lan đã chọn cho chàng cũng lại trúng, tuy trúng đủ 6 con nhưng lại là năm con chính và một con phụ. Quá thất vọng, Can định đến gõ cửa phòng để báo tin cho Lan hay, nhưng chàng chợt nhớ ra Lan đã đi đón con từ chiều đến giờ vẫn chưa về.

Hôm sau chàng ra đại lý bán vé số để coi thử xem trúng năm con rưỡi được bao nhiêu, chàng nghếch mặt buồn tui khi được báo cho biết giải nhì chỉ chia được có 4.500 đồng, trong khi giải nhất chỉ có một người ôm trọn đến một triệu rưỡi. Về đến nhà, nhớ đến lời dặn của hồn ma, Can tìm số điện thoại gọi cho chị Bạch và anh Hoàng để hỏi xem khi Trường còn sống đã nợ họ bao nhiêu, và chàng thật ngỡ ngàng khi cộng lại hai món nợ đã đúng con số 4.500 đồng mà chàng đã thắng được từ các con số mà hồn ma đã cho nơi nghĩa địa!

Đến khi lãnh được tiền, Can nói với Lan là sẽ đem hết 4.500 đồng để trả giùm nợ cho Trường, và chàng tin là Lan sẽ lớn tiếng phản đối, ai ngờ vợ chàng có vẻ rất hồ hững và lạnh nhạt:

-Anh muốn làm sao thì làm! Việc gì phải nói với tôi!

Lần đầu tiên Can được nghe Lan xưng “tôi” khi nói chuyện với chàng, Can linh cảm như có điều gì hệ trọng sắp xảy đến, chàng lùi thui bỏ ra ngồi ngoài phòng khách, thù người suy nghĩ mãi mà cũng chẳng tìm ra câu giải đáp cho những sự kiện lạ lùng vừa liên tiếp xảy ra.

Một tuần sau Can có giấy báo lãnh thư bảo đảm, mang ra bưu điện, chàng sững sờ vì nhận được giấy ly dị từ văn phòng luật sư của Lan gửi tới! Cầm tờ giấy đành đoạn này đến văn phòng của một người bạn quen, Can thật thà kể hết mọi chuyện, trong đó có cả chuyện mua vé lô-tô. Ông bạn luật sư của Can đề nghị chàng trả thêm một số tiền nhỏ để điều tra coi vợ chàng có trúng số hay có riêng một tài sản nào khác không, vì có thể Lan đã lừa chàng để mua riêng cho nàng năm con số giống y chang dãy số mà chàng đã được hồn ma cho, và mua thêm mấy chục ô khác có các con số cuối cùng khác với năm con số đầu, để được bảo đảm là dù cho có xổ ra con nào ở vòng quay thứ 6 thì nàng cũng có con số ấy để được trúng đủ 6 con, ôm được lô độc đắc!

Chỉ vài ngày sau chàng được văn phòng luật sư báo tin, Lan người vợ đang ly dị cùng chàng quả thật không có thêm bất cứ tài sản nào, ngoại trừ số tiền gần 18 ngàn gửi trong sổ tiết kiệm đã lâu. Thế nhưng, đứa con trai vừa đúng 18 tuổi của chàng lại có trong sổ băng tới một triệu rưỡi, là số tiền mới gửi vào từ một tấm chỉ phiếu lãnh từ nhà xổ số lô-tô của tiểu bang.

Dẫu thế, Can vẫn còn chút hy vọng, vì dù Lan có bạc bẽo và lừa dối chàng để mua thêm vé số riêng để tên con, thì nó cũng là con chàng, tiền bạc vẫn nằm trong nhà chàng chứ có rơi vào tay ai đâu mà sợ, có ngày nó sẽ nghĩ lại, có ngày nó sẽ hiểu ra, và chàng tin rằng nhờ có số tiền trúng số to lớn này Lan sẽ không còn màng gì tới số nợ bốn chục ngàn mà Trường đã thiếu.

Nhưng điều bất ngờ và không hề mong đợi của Can đã đến, đến sớm hơn chàng tưởng, Lan và con trai của chàng đều đòi chàng phải đi thử máu để xác nhận phụ hệ. Và thật đau khổ thay, kết quả của cuộc phân định di truyền sau đó mười ngày đã báo cho chàng biết, đứa con trai mà Lan mang bầu từ bên đảo, lại không phải là con trai ruột của chàng!